

se je naslonil popolnoma na internacijo. Marx je bil ž njim. Oberwinder je padel; njegovi nasprotniki se pa vendar niso nič naučili. Četudi so liberalci pokazali popolno nezmožnost za socijalno delovanje, so jih vendar socijalno-demokratski delavci neposredno še zmiraj podpirali.

L. 1873. je bil znani veliki denarni polom v naši državi. Slepjarji vseh vrst so bili na naglem začeli ustanavljati najrazličnejša podjetja. Pri osnovanju in pri vodstvu novih

podjetij so goljufali dobičkaželjni brezvestniki, kar se je dalo. Zato je propadlo veliko število takih podjetij. Od meseca sušca l. 1873. dalje je skoro vsak dan prinesel kako žalostno novico v tem oziru. Delavci so ob tem trpeli sila veliko, ker jih je ogromno število izgubilo delo. Vlada je imela toliko poguma, da je predložila državni zbornici predlog, naj se dá 80 milijonov goldinarjev borzi v podporo. S tremi glasovi večine je izprva zbornica ta predlog zavrgla;

Boer (Bur) z desetero sinovi.

ko ga je pa gosposka zbornica kljub temu sprejela, je bil sprejet meseca grudna l. 1874. tudi v poslaniški zbornici. — To je bilo mogoče, ker je veliko poslancev sedelo v upravnih svetih raznih propalih družb. Vsa grda sebičnost in umazana dobičkaželjnost liberalne stranke se je razkrila. Na čelu boja proti njej so stali v tem slučaju — katoliški poslanci, katere je podpiralo par radikalnejših demokratov. Lienbacher je naravnost dejal, da je prazna publicca, če se

pravi, da bo ta denar koristil tudi delavcem. „Ali bi ne bilo bolje, ko bi se delavcem naravnost dala podpora?“ Temu vprašanju je bil odgovor — smeh liberalnih poslancev.

Sedaj so pa socijalno-demokratski delavci molčali. Nobene sledi kakih izgredov, demonstracij, protestnih shodov ni bilo opaziti. Liberalci so jih bili iznova ujeli. Ko bi se bilo ljudstvo tedaj količkaj ganilo, bi bila morala pasti liberalna vlada. Toda socijalni demokratje so šli na lim, da je treba pred